

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobkyně: S. F.
bytem X

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2024, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2024, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla její námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 26. 8. 2024, č. j. X (dále jen „původní rozhodnutí“). Původním rozhodnutím žalovaná zamítla pro nesplnění podmínek § 50 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) žádost žalobkyně ze dne 4. 7. 2024 o opětovné přiznání výplaty vdovského důchodu po manželu zemřelém dne 10. 7. 2004.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Žaloba

2. Žalobkyně namítla, že jí výplata vdovského důchodu nebyla nikdy přerušena. Bylo jí pouze zpětně po roce předepsáno část dávky vrátit. Dokládá potvrzení o studiu svého mladšího syna, který byl po celou dobu studentem a studium nebylo nikdy přerušeno. Žalobkyně se proto domnívá, že jí náleží vdovský důchod.

Vyjádření žalované

3. Žalovaná navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Zdůraznila, že nárok na vdovský důchod žalobkyni zanikl v období od 16. 2. 2018 do 27. 3. 2018 a od 16. 4. 2018 do 3. 7. 2018, neboť její mladší syn byl v průběhu kombinovaného studia výdělečně činný v rozsahu uvedeném v § 27 zákona o důchodovém pojištění. Proto žalovaná uložila žalobkyni výrokem I rozhodnutí z 15. 11. 2019 povinnost vrátit žalované přeplatek na vdovském důchodu. Nárok na vdovský důchod pak zanikl dne X, protože mladší syn dosáhl 26 let věku. Žádost žalobkyně ze dne 4. 7. 2024 o opětovné přiznání vdovského důchodu byla zamítnuta pro nesplnění podmínek § 50 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění.

Replika žalobkyně

4. Žalobkyně uvedla, že vdovský důchod pobírala nepřetržitě od 10. 7. 2004 do X. Výplata nebyla nikdy přerušena. Pro obnovu vdovského důchodu splnila podmínky, neboť požádala o opětovné přiznání, vdovský důchod byl přiznán před 1. 1. 2010, výplata byla po celou dobu nepřetržitě vyplácena a do pěti let od dostudování mladšího syna dosáhla věku 55 let.

Podstatný obsah správního spisu

5. Dne 28. 7. 2004 žalobkyně, narozená dne X, požádala o vdovský důchod, neboť její manžel zemřel dne X. Vychovávala dva syny narozené dne X a dne X.
6. Dne 24. 6. 2019 žalovaná uložila žalobkyni podle § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povinnost vrátit přeplatek na vdovském důchodu a na sirotčím důchodu pro jejího mladšího syna za období od 16. 2. 2018 do 25. 9. 2018, neboť syn ukončil dne 2. 1. 2018 soustavou přípravu na budoucí povolání na České zemědělské univerzitě v Praze a ve studiu na Českém vysokém učení technickém v Praze (ČVUT) pokračuje od 26. 9. 2018.
7. V námitkách žalobkyně potvrzením o kombinovaném bakalářském studiu ze dne 4. 7. 2019 vystaveným Českým vysokým učení technickým v Praze doložila, že mladší syn byl studentem v akademickém roce 2017/2018 a studium nebylo přerušeno. Mladší syn v čestném prohlášení ze dne 8. 8. 2019 uvedl, že si v roce 2018 našel brigádu u DHL a ČSA; netušil, že tím ztratí statut studenta. K tomu jsou ve správním spise založeny tabulka s údaji o zaměstnání a dva evidenční listy důchodového pojištění mladšího syna, které dokládají, že se jej účastnil od 2. 1. 2018 do 27. 3. 2018 (pracovní poměr u Czech Airlines Technics, a.s., vyměřovací základ 71 429) a od 9. 4. 2018 do 3. 7. 2018 (pracovní poměr u DHL Express Czech Republic s.r.o., vyměřovací základ 95 502).
8. Dne 15. 11. 2019 žalovaná námitkám částečně vyhověla a dávky důchodového pojištění přikázala žalobkyni zpětně vrátit pouze za období od 16. 2. 2018 do 27. 3. 2018 a od 16. 4. 2018 do 3. 7. 2018, což odůvodnila tím, že její mladší syn v tomto období nebyl nezaopatřeným dítětem dle § 20 odst. 4 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, protože byl studentem kombinované formy studia a byl výdělečně činný v rozsahu zakládajícím Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

účast na důchodovém pojištění. Jeho studium se tedy podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění nepovažovalo za soustavnou přípravu na budoucí povolání. Přeplatek byl uhrazen dne 29. 11. 2019.

9. Dne 11. 1. 2021 žalovaná odňala žalobkyni vdovský důchod od 1. 3. 2021 z důvodu, že dne 28. 2. 2021 její syn ukončí soustavnou přípravu na budoucí povolání a nebylo prokázáno, že bude nadále splňovat některou z podmínek nezaopatřenosti. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky, k nimž doložila potvrzení o studiu syna v akademickém roce 2020/2021. Žalovaná proto rozhodnutím ze dne 12. 5. 2021 změnila rozhodnutí ze dne 11. 1. 2021 tak, že žalobkyni přiznala vdovský důchod do X. Uvedla, že mladší syn dne X dovršil 26 let věku, a nadále tak nebyl nezaopatřeným dítětem, čímž nárok žalobkyně na vdovský důchod zanikl.
 10. Dne 10. 5. 2023 žalobkyně podala žádost o opětovné přiznání vdovského důchodu, kterou žalovaná zamítla dne 7. 7. 2023 pro nesplnění podmínek § 50 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky, které dne 30. 8. 2023 žalovaná zamítla. Vyložila, že nárok žalobkyně na vdovský důchod netrval nepřetržitě, neboť od 16. 2. 2018 do 27. 3. 2018 a od 16. 4. 2018 do 3. 7. 2018 nebyl její syn nezaopatřeným dítětem. Tím došlo k přetržení nároku na vdovský důchod a dne 4. 7. 2018 došlo k jeho novému vzniku. Nelze proto vycházet z ustanovení zákona o důchodovém pojištění ve znění k datu původního vzniku nároku, ale z ustanovení zákona o důchodovém pojištění ke dni opětovného vzniku nároku na vdovský důchod, tedy ke dni 4. 7. 2018. Podmínky § 50 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném k tomuto dni žalobkyně nesplnila.
 11. Dne 4. 7. 2024 žalobkyně podala opětovnou žádost o přiznání vdovského důchodu, jehož výplata byla zastavena od 14. 1. 2021, neboť do pěti let od odejmutí splnila podmínku 55 let věku.
 12. Dne 26. 8. 2024 žalovaná vydala původní rozhodnutí, kterým žádost zamítla. Zrekapitulovala podmínky nároku na vdovský důchod stanovené v § 50 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Shrnula, že vdovský důchod byl žalobkyni přiznán od 10. 7. 2004 do 15. 2. 2018, od 28. 3. 2018 do 15. 4. 2018 a od 4. 7. 2018 do X. Nárok na vdovský důchod zanikl dnem X a vznikl by znovu v případě splnění některé z podmínek § 50 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění ve lhůtě dvou roků po tomto zániku (§ 50 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění). Důchodový věk žalobkyně je stanoven na 16. 8. 2033. Bylo přihlédnuto k výchově dvou dětí. Věku o 4 roky nižšího, než činí důchodový věk stanovený pro muže podle § 32 zákona o důchodovém pojištění, žalobkyně dosáhne dne 16. 8. 2029.
 13. Dne 9. 9. 2024 žalobkyně podala proti původnímu rozhodnutí námitky, ve kterých namítla, že nikdy nedošlo k přerušení výplaty vdovského důchodu. Koncem roku 2019 se pouze vracel určitý peněžní obnos. Vdovský důchod pobírala do X. Byla tak splněna podmínka do pěti let dosáhnout věku 55 let.
 14. Dne 1. 10. 2024 žalovaná vydala napadené rozhodnutí, které bylo žalobkyni doručeno dne 10. 10. 2024. Upozornila, že dřívější nárok žalobkyně na vdovský důchod byl odůvodněn péčí o nezaopatřené dítě. Tento nárok však netrval nepřetržitě. Když mladší syn přestal být nezaopatřeným dítětem, zanikl nárok žalobkyně na vdovský důchod. Trvání původního nároku na vdovský důchod bylo přerušeno, protože syn nebyl od 16. 2. 2018 do 27. 3. 2018 a od 16. 4. 2018 do 3. 7. 2018 nezaopatřeným dítětem. Původní nárok zanikl dnem 15. 2. 2018 a znovu vznikl dne 4. 7. 2018. Tím došlo ke změně podmínek pro případnou obnovu nároku na vdovský důchod, na kterou se vztahuje právní úprava § 50 odst. 2 zákona
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

o důchodovém pojištění platná ke dni opětovného vzniku nároku na vdovský důchod, tj. ke dni 4. 7. 2018. Nelze tak přisvědčit žalobkyni, že jí náleží vdovský důchod na základě dosažení 55 let věku dnem 16. 8. 2023. Mezi dnem 15. 2. 2018 a 3. 7. 2018 došlo k přerušení nároku na vdovský důchod. Nelze tedy vycházet ze znění zákona ke dni úmrtí manžela dne 10. 7. 2004. Splnění podmínek nároku na vdovský důchod tak nebylo prokázáno.

Posouzení věci soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud žalobu posoudil v rozsahu uplatněných žalobních bodů vycházející ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem souhlasila a žalovaná nevyjádřila ve lhůtě stanovené soudem nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba není důvodná.
16. Z žalobní námitky, že žalobkyni nikdy nebyla přerušena výplata vdovského důchodu přiznaného v roce 2004 (žalobkyně dle svých slov do 5 let od zániku vdovského důchodu ke dni X dosáhla 55 let věku v roce 2023), lze dovodit spor o to, zda má být nárok na opětovné přiznání vdovského důchodu posouzen podle § 50 odst. 2 písm. e) a odst. 4 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2009 (původní nárok na vdovský důchod vznikl úmrtím žalobkynina manžela dne 10. 7. 2004).
17. Žalobkyně dovozuje naplnění podmínky pro vznik nároku na vdovský důchod dosažením věku 55 let do pěti let od zániku nároku ke dni X z toho, že nedošlo k přerušení výplaty vdovského důchodu, který pobírala nepřetržitě od 10. 7. 2004 do X, a že její syn byl po celou dobu studentem.
18. Podle § 50 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění *vdovský důchod náleží po dobu jednoho roku od smrti manžela.*
19. Podle § 50 odst. 2 písm. e) zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2009 *po uplynutí doby uvedené v odstavci 1 má vdova nárok na vdovský důchod, jestliže dosáhla věku 55 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk nižší.*
20. Podle § 50 odst. 2 písm. e) zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném od 1. 1. 2010 *po uplynutí doby uvedené v odstavci 1 má vdova nárok na vdovský důchod, jestliže dosáhla alespoň věku o 4 roky nižšího, než činí důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození nebo důchodového věku, je-li důchodový věk nižší.*
21. Podle § 50 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2011 *nárok na vdovský důchod vznikne znovu, jestliže se splní některá z podmínek uvedených v odstavci 2 do pěti roků po zániku dřívějšího nároku na vdovský důchod.*
22. Podle § 50 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2024 *nárok na vdovský důchod vznikne znovu, jestliže se splní některá z podmínek uvedených v odstavci 2 do dvou roků po zániku dřívějšího nároku na vdovský důchod.*
23. Podle přechodného ustanovení části první čl. II bodu 7 zákona č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 306/2008 Sb.“), *vznikl-li nárok na vdovský nebo vdovecký důchod před 1. lednem 2010, zůstává nárok na tento důchod zachován*
Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

po 31. prosinci 2009, pokud vdova dosáhla před 1. lednem 2010 věku 55 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk nižší, a vdovec dosáhl před 1. lednem 2010 věku 58 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk nižší. Došlo-li k zániku nároku na vdovský nebo vdovecký důchod před 1. lednem 2010 nebo po 31. prosinci 2009, ale jde o důchody, které byly přiznány před 1. lednem 2010, vznikne nárok na vdovský nebo vdovecký důchod po 31. prosinci 2009 znovu za podmínek stanovených zákonem o důchodovém pojištění, ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

24. Podle přechodného ustanovení části první čl. II bodu 2 zákona č. 220/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, *vznikl-li nárok na vdovský nebo vdovecký důchod před 1. lednem 2012, vznikne nárok na tento důchod po 31. prosinci 2011 znovu, splní-li se podmínky nároku na tento důchod ve lhůtě stanovené zákonem č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*
25. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 9. 2017, č. j. 10 Ads 313/2016-36, vyložil, že základní roční nárok na vdovský důchod podle § 50 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění plynule přechází do dalšího pobírání důchodu, je-li dána některá z okolností popsaných v § 50 odst. 2. Pokud však tato okolnost odpadne, nárok zaniká. Z § 50 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění vyplývá, že pokud nárok na vdovský důchod zanikne a poté opět nastanou skutečnosti popsané v § 50 zákona o důchodovém pojištění, vzniká nárok znovu, tj. tento nárok je nárokem novým. Při opětovném vzniku se podmínky nároku řídí ve smyslu přechodného ustanovení části první čl. II bodu 7 zákona č. 306/2008 Sb. právní úpravou účinnou v době vzniku původního nároku (tedy právní úpravou účinnou do 31. 12. 2009). Ovšem při dalším vzniku nároku je již sepětí s touto úpravou přetrženo, protože tento další nárok se vztahuje k nároku bezprostředně předcházejícímu, nikoli k nároku původnímu, založenému smrtí manžela. Připomněl také, že zákon o důchodovém pojištění zaručuje vdově nárok na důchod z důvodu, že pečuje o nezaopatřené dítě. V okamžiku, kdy se dítě začne samo živit, není důvod poskytovat vdovský důchod jeho matce.
26. Žalobkyně poukazuje na to, že její syn byl po celou dobu až do X studentem. Pomíjí však, že vdova má podle § 50 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění nárok na vdovský důchod po uplynutí doby 1 roku od úmrtí manžela, *jestliže pečuje o nezaopatřené dítě*. Pro nárok na vdovský důchod podle § 50 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění tedy nestačí, aby byl syn vdovy studentem, ale musí být nezaopatřeným dítětem.
27. Podle § 20 odst. 4 písm. a) zákona o důchodovém pojištění se za nezaopatřené dítě pro účely tohoto zákona považuje *dítě do skončení povinné školní docházky, a poté, nejdéle však do 26. roku věku, jestliže se soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 21 až 23)*.
28. Z § 21 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění vyplývá, že za soustavnu přípravu dítěte na budoucí povolání se pro účely tohoto zákona nepovažuje studium na vysokých školách formou kombinovaného studia, je-li dítě v době takového studia výdělečně činné alespoň v rozsahu uvedeném v § 27 zákona o důchodovém pojištění.
29. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nezpochybnila, že mladší syn žalobkyně studoval do X. Argumentace žalobkyně, že její syn byl do X studentem a studium nebylo přerušeno, se tedy míjí s rozhodovacími důvody napadeného rozhodnutí. Žalovaná vyšla ze zjištění, že ve dvou konkrétních obdobích v roce 2018 byl syn žalobkyně v době kombinovaného studia na vysoké škole zaměstnán a výše výdělku založila jeho účast na důchodovém pojištění. Nepovažoval se tak za nezaopatřené dítě podle § 20 odst. 4 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

pojištění. Proti těmto závěrům, které mají oporu v obsahu správního spisu a výše uvedených ustanoveních zákona o důchodovém pojištění, žalobkyně v žalobě nebrojí a nijak je skutkově ani právně nerozporuje.

30. Ve chvíli, kdy syn žalobkyně přestal být nezaopatřeným dítětem, nárok žalobkyně na vdovský důchod zanikl, neboť nebyla naplněna žádná z okolností podle § 50 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, která by zakládala nárok na vdovský důchod. Ani tento závěr, který je v souladu s výše uvedenou právní úpravou, žalobkyně konkrétně nezpochybnila.
31. Výše uvedená skutečnost byla také důvodem, pro který byla žalobkyni rozhodnutím žalované podle § 118a odst. 1 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení uložena povinnost vrátit přeplatek na vdovském důchodu, který jí byl vyplácen, ačkoli nebyly splněny předpoklady pro nárok na jeho výplatu (proti tomuto rozhodnutí žalobkyně žalobu nepodala).
32. Žalobkyně v žalobě pouze namítla, že *výplata byla prováděna nepřetržitě*, jen jí bylo zpětně uloženo *část dávky vrátit*. Tím však nereaguje na důvody, pro které žalovaná její žádost zamítla. To, že v roce 2018 došlo k zániku nároku žalobkyně na vdovský důchod, neboť její syn přestal být na určitou dobu nezaopatřeným dítětem, žalobkyně nezpochybnila. Nepředestřela ani právní argumentaci směřující proti výkladu časové působnosti jednotlivých znění právní úpravy při opětovném vzniku nároku na vdovský důchod, z něhož vyšla žalovaná v napadeném rozhodnutí. Žalovaná vyložila, že nárok žalobkyně na vdovský důchod netrval nepřetržitě, neboť, jak bylo výše uvedeno, syn žalobkyně nebyl od 16. 2. 2018 do 27. 3. 2018 a od 16. 4. 2018 do 3. 7. 2018 nezaopatřeným dítětem [§ 20 odst. 4 písm. a) zákona o důchodovém pojištění], neboť byl při kombinované formě studia zaměstnán a výše jeho výdělku založila účast na důchodovém pojištění, jeho studium se tedy nepovažovalo za soustavnou přípravu na budoucí povolání [§ 21 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění]. Jelikož odpadla okolnost dle § 50 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění (péče o nezaopatřené dítě), původní nárok na vdovský důchod žalobkyni dnem 15. 2. 2018 zanikl. Na tom nic nemění skutečnost, že žalobkyni byl i po tomto datu vdovský důchod vyplácen (ač nárok na vdovský důchod a jeho výplatu zanikl, neboť žalobkyně přestala pečovat o nezaopatřené dítě a nebyla splněna ani jiná okolnost dle § 50 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění), a bylo jí „pouze“ podle § 118a odst. 1 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení uloženo neprávem vyplacený vdovský důchod vrátit. Jelikož poté znovu nastala skutečnost uvedená v § 50 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění (naposledy ke dni 4. 7. 2018), vznikl žalobkyni nový nárok na vdovský důchod (§ 50 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění), který následně zanikl dosažením 26 let věku mladšího syna žalobkyně dne X.
33. Žalovaný vyložil, že za této situace nelze pro posouzení, zda žalobkyni znovu vznikl nárok na vdovský důchod dosažením 55 let věku, již vycházet z § 50 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném v době vzniku původního nároku, ale ve znění účinném v době jeho opětovného vzniku, jehož podmínky žalobkyně nesplnila (žalobkyně nenamítá, že by některou z podmínek splnila). Žalobkyně proti tomuto výkladu nijak konkrétně nebrojí. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není pokračováním správního řízení. Jde o originární soudní přezkum správního rozhodnutí, kde žalobce musí vymezit důvody, proč je rozhodnutí žalovaného správního orgánu nezákonné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2021, č. j. 10 Ads 393/2020-44). Soud není povinen ani oprávněn za žalobce argumenty domýšlet či vyhledávat skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

žalobcova advokáta (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32).

34. Výklad zastávaný žalovaným je v souladu se závěry výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž je při dalším vzniku nového nároku již sepětí s původní právní úpravou účinnou do 31. 12. 2009 přetrženo. Na případný v pořadí již třetí a jakýkoliv pozdější vznik nároku na vdovský důchod se tak uplatní pozdější právní úprava a s ní případně související přechodná ustanovení, nikoli původní právní úprava účinná před 1. 1. 2010 upravující prvotní vznik nároku na vdovský důchod. Žalobkyně nepředestřela argumentaci, na jejímž základě by soud shledal důvody se od závěrů vyslovených v rozsudku č. j. 10 Ads 313/2016-36 odchýlit.
35. První nárok žalobkyně na vdovský důchod, který jí byl přiznán v roce 2004 podle tehdy účinné právní úpravy, zanikl dnem 15. 2. 2018, druhý nárok trval od 28. 3. 2018 do 15. 4. 2018 a třetí od 4. 7. 2018 do X. Nyní se tedy žalobkyně domáhá přiznání v pořadí čtvrtého nároku na vdovský důchod, pro který se již neuplatní ji namítaná podmínka dosažení 55 let věku ve lhůtě do 5 let od zániku předcházejícího nároku na vdovský důchod ve smyslu § 50 odst. 2 písm. e) a odst. 4 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2009. Aby se žalobkyně mohla úspěšně domáhat přiznání nároku na vdovský důchod podle § 50 odst. 2 písm. e) a odst. 4 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2009, musel by původní nárok na vdovský důchod přiznaný v roce 2004 trvat do X a nebyť přerušen tím, že mladší syn v roce 2018 přestal být nezaopatřeným dítětem. Přerušením nároku na vdovský důchod bylo přetrženo sepětí s právní úpravou účinnou v době vzniku původního nároku. Z rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2019 se podává, že v roce 2018 žalobkyně neměla nárok na vdovský důchod a jeho výplatu v obdobích od 16. 2. 2018 do 27. 3. 2018 a od 16. 4. 2018 do 3. 4. 7. 2018, neboť její syn nebyl nezaopatřeným dítětem, což žalobkyně ani v žalobě nezpochybnila. Žalobkyně již tehdy doložila, že její mladší syn byl v akademickém roce 2017/2018 studentem ČVUT v kombinované formě bakalářského studia. S ohledem na příjem ze zaměstnání v době kombinovaného studia však nebyl nezaopatřeným dítětem. Soud pro nadbytečnost neprováděl dokazování žalobkyní předloženými potvrzeními o studiu syna, neboť potvrzení o studiu, z nichž vyplývá, že syn žalobkyně byl od 26. 9. 2017 studentem ČVUT v kombinované formě bakalářského studia, jsou součástí správního spisu a tato skutečnost ani nebyla mezi účastníky sporná.
36. Soud se s ohledem na výše uvedené ztotožnil se závěrem žalované, že žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí nesplňovala podmínky pro nárok na vdovský důchod.

Závěr a náhrada nákladů řízení

37. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšná žalovaná nemá v souladu s § 60 odst. 2 s. ř. s. na náhradu nákladů řízení nárok. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. května 2025

Lenka Oulíková v. r.
soudkyně